

A NEW YORK TIMES BESTSELLERÍRÓNÓJE

LISA
KLEYPAS

*A kék szemű
ördög*

TRAVIS TESTVÉREK 4/2

GABO

ELSŐ FEJEZET

Elsőször a bátyám esküvőjén láttam, a sátor végében állt egy olyan ember arcátlan és laza tartásával, aki inkább a biliárdteremben szórakozna, mint itt. Noha jól öltözött volt, nyomban látszott rajta, hogy nem íróasztal mögött ülve keresi a kenyerét. Nincs az a jól szabott Armani öltöny, amely lágyabbá tudná tenni azt a robusztus és nyers termetet, amely egy olajmunkás vagy egy bikalovas sajátja. Karcsú pezsgőspoharat tartott a kezében, hosszú ujjával könnyedén elroppanthatta volna a finom kristályt.

Első pillantásra meg tudtam állapítani, hogy ő is azokhoz a faragatlan fickókhoz tartozik, akik vadásznak, fociznak és pókereznek, és remekül bírják az italt. Nem a zsánerem. Ennél többre vágytam.

De még így is lenyűgöző alak volt. Szemrevaló, jóképű, ha figyelmen kívül hagyjuk orra görbeségét, amely nyilván egy régi törés emléke. Fokozatosan vágott sötétbarna haja dús volt és csillogott, mint a nerc szőre. De a szeme volt az, ami megragadta a figyelmem, amelynek áttetsző kékjét még ilyen távolról is ki lehetett venni, s amelyet sohasem felejtés

el, ha egyszer láttad. Összerezzenem, amikor a férfi felém fordította a fejét, és egyenesen rám nézett.

Azonnal elfordultam, zavartan, amiért rajtakapott, hogy bámulom. A bőröm bizsergett, és ebből tudtam, hogy a férfi továbbra is engem néz. Gyors kortyokkal kiittam a pezsgőt, remélve, hogy a hűvös buborékok megnyugtadják az idegeimet. Ekkor ismét megkockáztattam egy pillantást.

A kék szempárban barbár ajánlat csillogott. A férfi széles szája sarka halvány mosolyra húzódott. *Határozottan nem szeretnék kettesben maradni egy szobában ezzel a férfival*, gondoltam. Lustán végigmért, majd a tekintete visszatért az arcomra, és olyan tiszteletteljesen biccentett felém, ahogy csak a texasi férfiak tudnak, akik művészi tökélyre fejlesztették ezt a mozdulatot.

Szándékosan elfordultam, és minden figyelmem Nicknek, a fúmnak szenteltem. Néztük, ahogy az újdonsült pár táncol, az arcuk szinte összeér.

– Most mi következünk – súgtam Nick fülébe lábujjhegyre állva.

Átölelte a vállam.

– Majd meglátjuk, az apád mit szól hozzá.

Nick meg akarta kérni a kezem az apámtól. Régimódi-nak és szükségtelennek tartottam ezt a hagyományt, de Nick makacsul ragaszkodott hozzá.

– Mi van, ha nem egyezik bele? – kérdeztem.

Erre jó esély volt, tekintve, hogy a múltban ritkán tettem olyat, amely a szüleim tetszését elnyerte.

– Akkor is összeházasodunk – jelentette ki Nick, és szélesen rám mosolygott. – De azért szeretném meggyőzni az apádat, hogy nem vagyok olyan rossz parti.

– Te vagy a legjobb dolog az életemben.

Közelebb simultam Nickhez, élvezve karja ismerős ölelését. Arra gondoltam, kész csoda, hogy valaki úgy tud szeretni engem, mint ő. Sohasem érdekelt más férfi, legyen az bármilyen jóképű.

Mosolyogva néztem át ismét a sátor másik végébe. Kíváncsi voltam, a kék szemű idegen ott van-e. Magam sem tudtam, miért, de megkönnyebbültem, látva, hogy elment.

Gage, a bátyám ragaszkodott a szűk körű esküvőhöz. Csak egy maroknyi embert engedtek be az apró houstoni kápolnába, amelyet a spanyol telepesek használtak valamikor az ezerhétszázas években. A szertartás rövid és gyönyörű volt, a levegőt csendes gyengédség töltötte be, amelyet minden porcikádban érezhettél.

Az esküvőt követő fogadás viszont kész cirkusz volt.

A River Oaks-i Travis-villában tartották. River Oaks Houston előkelő negyedének számított, ahol az emberek többet árultak el a könyvelőjüknek, mint a gyóntató papjuknak. Mivel a Travis sarjak közül Gage volt az első, aki meg nősült, az apám arra készült, hogy ez alkalomból lenyűgözze a világot... vagy legalább Texast, amely az apám szerint a világ azon része volt, amelyet leginkább megérte lenyűgözni. Sok texasihoz hasonlóan az apám is szilárdan hitte, hogy ha az államot nem csatolták volna vissza 1845-ben, akkor valószínűleg már mi irányítanánk Észak-Amerikát.

Szóval a család hírnevének fényében, és tudva, hogy egész Texas szeme rajtunk van, apa felbérelt egy híres esküvőszervezőt, és utasításként mindössze annyit mondott:

– Rendelkezzen a csekk-könyvemmel.

Márpedig mindenki tudta, hogy ez azt jelenti, a csillagos ég a határ.

Az apám, Churchill Travis híres „pénzügyi varázsló” volt, aki létrehozott egy olyan nemzetközi energiaindex-alapot, amely az első évtizedben majdnem megduplázódott. A tizenöt ország által képviselt alap magában foglalta az olaj- és gázkitermelőket, csővezetékeket, az alternatív energiaforrásokat és a szenet. Gyerekként ritkán láttam az aput, mindig valami távoli helyen járt, például Szingapúrban, Új-Zélandon vagy Japánban. Gyakran utazott a fővárosba is, hogy a központi jegybank elnökével ebédeljen, vagy New Yorkba, hogy valami pénzügyi műsorban a kerekasztal-beszélgetés kommentátora legyen. Apával reggelizni azt jelentette, hogy a CNN csatornára kapcsoltunk, és néztük, ahogy a piaci helyzetet elemzi, miközben a pirítósunkat rágcsáltuk.

Öblös hangjával és túlméretezett személyiségével apa mindig is hatalmasnak tűnt. Csak tizenévesen döbbsenem rá, hogy termetre viszonylag alacsony, harcias kiskakas, aki uralja a baromfiudvart. Megvetette a gyengeséget, és aggodott, hogy négy gyermeke – Gage, Jack, Joe és én – el vagyunk kényeztetve. Amikor itthon volt, magára vállalta, hogy fokozatosan szembesít minket a valósággal, mintha kanalanként adagolná a keserű orvosságot.

Amikor Ava, az anyám még élt, az évente megrendezett Texasi Könyvfesztivál társelnöke volt, és Kinky Friedmannal járt cigiszünetre. Elbűvölő volt, a legjobb lábú nő River Oaksban, és ő adta a legjobb vacsorákat. Ahogy akkoriban mondták, remek volt, mint a Dr Pepper. A férfiak, miután megismerkedtek vele, közölték az apuval, hogy milyen szerencsés gazember, ami végtelen elégedettséggel töltötte el. Ava olyan jó, hogy meg sem érdemli, jelentette ki nem

egyszer. Aztán öntelten felnevetett, mert meggyőződése volt, hogy többet érdemel, mint amennyit valójában érdemelt.

Hétszáz vendéget hívtak meg a fogadásra, de legalább ezren jöttek el. Emberek nyüzsögtek bent a villában és kint, az óriási fehér sátorban, amelyet milliónyi apró, fehér lampion világított meg, és fehér meg rózsaszín orchidea borított. A tavaszi este párás melege kiemelte a virágok lágy, édes illatát.

A légkondicionált házban a fő svédasztalos termet egy tíz méter hosszú, kagylókat és rákokat kínáló jégbár osztotta ketté. Tizenkét jégszobor díszítette az asztalt, az egyiket a pezsgőszökőkút körül alakították ki, a másikat a vodkaszőkőkút körül, amelyet kaviárral teli „zsebek” öveztek. Fehér kesztyűs pincérek kristálypoharakba töltötték a jéghideg vodkát, és kaviárt mertek az apró tejfölös palacsintákra és az ecetes fűrjtojásokra.

A meleg büfé asztalai nagy tálakban homárlevest, melegen tartó edényekben pekándiószűz füstölt vesepecsenyét, grillezett tonhalat és legalább harminc másféle ételt kínált. Sok houstoni estélyen és rendezvényen vettem már részt, de soha életemben nem láttam ennyi ételt egy helyen.

A *Houston Chronicle* és a *Texas Monthly* riporterei is jelen voltak, hogy beszámoljanak a fogadásról, amelyen olyan illusztris vendégek is megjelentek, mint a volt kormányzó és polgármester, egy híres tévés séf, hollywoodi sztárok és olajban érdekelt üzletemberek. Mindenki Gage-re és Libertyre várt, akik ott maradtak a kápolnában a fényképezéssel.

Nick kissé kábultan szemlélte az eseményeket. Tiszteletre méltó középosztálybeli családból származott, és ez a fényűzés és elegancia sokként érte. Ez a pazarlás engem és ébredező

társadalmi lelkiismeretem is zavarba hozta. Megváltottam, mióta a Wellesley-re jártam, a női főiskolára, amelynek mottója: *non ministrari sed ministrare*. Ne nekem szolgáljanak, hanem én szolgáljak. Úgy véltem, ez jó mottó egy olyasvalakinek, mint én, érdemes megtanulni.

A családom gyengéden ugratott, hogy a lázadó korszakomat élem. Szerintük, különösen az apám szerint, élő közhely vagyok, egy gazdag lány, aki liberális büntudatban lubickol. Visszatereltem a figyelmem az ételektől roskadozó hosszú asztalokra. Elintéztem, hogy a maradékot különböző houstoni menhelyek kapják meg, amit a családom is kitűnő ötletnek tartott. De így is büntudatom volt. Egy álliberális, aki kaviárért áll sorba.

– Tudtad, hogy egy tonnának megfelelő földet kell átrostálnod, hogy egy egykarátos gyémántra bukkanj? – kérdeztem Nicket a pezsgőszökökút felé tartva. – Szóval a teremben lévő összes gyémánthoz ki kellett termelned Ausztrália nagy részét.

Nick úgy tett, mint aki zavarban van.

– Amikor utoljára láttam, Ausztrália még a helyén volt. – Az ujjait végigjáratta a meztelen vállamon. – Nyugi, Haven. Semmit sem kell bizonyítanod. Tudom, ki vagy.

Bár mindketten született texasiak voltuk, Massachusettsben találtunk egymásra. Én a Wellesley-re jártam, Nick a Tuftsra. Egy *Around the World*-bulin találkoztunk, amelyet egy nagy, zezzugos cambridge-i házban rendeztek. Minden egyes szoba egy-egy országot jelölt, ahol az ország nemzeti italát lehetett megkóstolni. Oroszországban a vodkát, Skóciában a whiskyt és így tovább.

Valahol Dél-Amerika és Japán közt nekitántorogtam egy sötét hajú, mogyoróbarna szemű és magabiztos mosolyú

fiúnak. A teste hosszú és inas volt, igazi futóalkat, a megjelenése értelmiségire vallott. Legnagyobb öröömre texasi akcentussal beszélt.

– Talán meg kellene szakítania a világ körüli útját – jegyezte meg. – Legalább addig, amíg újra biztosan nem áll a lábán.

– Houstoni – állapítottam meg elégedetten.

A mosolya szélesebbé vált az akcentusomat hallva.

– Nem, hölgyem.

– San Antonio?

– Nem.

– Austin? Amarillo? El Paso?

– Nem, nem, és hála istennek, nem.

– Ezek szerint Dallas – mondtam bánatosan. – Nagy kár.

Gyakorlatilag Jenki vagy.

Nick kikísért, odakint leültünk a lépcsőre, és két óra hosszat beszélgettünk a dermesztő hidegben.

Gyorsan beleszerettünk egymásba. Bármit megtettem volna Nickért, bárhová elmentem volna vele. A felesége leszek. Mrs. Nicholas Tannernek fognak hívni. Haven Travis Tannernek. Senki sem állíthat meg.

Amikor végül arra került a sor, hogy az apámmal táncoljak, Al Jarreau az *Accentuate The Positive* című dalát énekelte selymes derűvel. Nick Jack és Joe bátyámmal a bárba ment, és majd később találkozunk újra a házban.

Nick volt az első fiú, akit hazahoztam, az első, akibe valaha is szerelmes voltam... és ő volt az egyetlen, akivel lefeküdtem. Sohasem randiztam sokat. Tizenöt éves voltam, amikor az anyám meghalt rákban, és utána néhány évig de-

presszióval és büntudattal küzdöttem, és eszembe sem jutott a szerelemmel foglalkozni. Aztán egy női főiskolára mentem, ami jó volt a tanulmányaim szempontjából, de kevésbé jó a szerelmi életemnek.

De nem csupán a női környezet tartott vissza a kapcsolatoktól. Sok lány járt bulizni a kampuszon kívülre, vagy találkozott fiúkkal a Harvard vagy a Massachusettsi Műszaki Egyetem kiegészítő kurzusain. A gond velem volt. Hiányzott belőlem az az alapvető képesség, hogy vonzzam az embereket, hogy könnyen tudjak szeretetet adni és elfogadni. A szeretet túl sokat jelentett nekem. Úgy tűnt, inkább elriasztom magamtól azokat, akikkel legjobban szerettem volna kapcsolatba kerülni. Végül rájöttem, hogy rávenni másokat arra, hogy szeressenek, olyan, mint magunkhoz édesgetni egy kismadarat... addig nem történhet meg, amíg fel nem hagyunk a görcsös próbálkozással.

Így feladtam az erőlködést, és a klisének megfelelően megtörtént. Találkoztam Nickkel, és szerelmes lettem. Ő volt az, akit akartam. Ennyinek elégnek kellett volna lennie a családomnak is. De ők nem fogadták el. Helyette azon kaptam magam, hogy olyan kérdésekre válaszolok, amelyeket még csak meg sem kérdeztek. Ilyeneket mondtam: *Igazán boldog vagyok, vagy Nick közgazdaságtant tanul, és Egy főiskolai bulin találkoztunk*. Nem voltak kíváncsiak Nickre, a találkozásunk történetére, a kapcsolatunk jövőjére. Érdektelenségük végtelenül bosszantott. Ez a baljós hallgatás önmagában ítélet volt.

– Tudom, kedvesem – mondta Todd, amikor panaszkodva felhívtam. Tizenkét éves korunktól ismertük egymást, amikor a családjával ideköltözött. Todd apja, Tim Phelan festő volt, akinek a művei ott voltak minden nagyobb múzeum-

ban, köztük a New York-i MOMA-ban és a Fort Worth-i Kimbellben.

A Phelanék mindig zavarba ejtették River Oaks lakóit. Vegetáriánusok voltak, az elsők, akikkel valaha is találkoztam. Gyűrött indiai kenderruhát hordtak és Birkenstock szandált. Egy olyan környéken, ahol kétfajta festési stílus uralkodott, az angol vagy a texasi-mediterrán, Phelanék mindegyik szobájukat más színűre festették, és egzotikus csíkokkal, örvénylő mintákkal díszítették a falakat.

De mind közül a leglenyűgözőbb, hogy Phelanék buddhisták voltak. A buddhista szót még a vegetáriánus szónál is ritkábban hallottam. Amikor megkérdeztem Toddot, hogy mit csinál egy buddhista, azt válaszolta, hogy sokat elmélkedik a valóság természetén. Todd és a szülei még meg is hívtak, hogy menjek velük a templomukba, de legnagyobb bánatomra a szüleim nem engedték meg. Baptista vagyok, közölte az anyám, és a baptisták nem azzal töltik az idejüket, hogy a valóságról elmélkednek.

Todd-dal mindig olyan közel álltunk egymáshoz, hogy mások azt hitték, együtt járunk. Sohasem volt köztünk romantikus kapcsolat, igaz, a viszonyunkat szigorúan plátóinak sem lehetett nevezni. Nem hiszem, hogy bármelyikünk meg tudta volna magyarázni, mit jelentünk egymásnak.

Valószínűleg Todd volt a leggyönyörűbb teremtés, akit valaha láttam. Karcsú és atletikus, finom vonású és szőke hajú, a szeme pazar zöldeskékje az utazási prospektusok Karib-tengerének színét idézték. A mozgásában pedig volt valami macskaszerű, amely megkülönböztette az általam ismert többi texasi férfi kemény járásától. Egyszer megkérdeztem Toddtól, hogy meleg-e, mire azt válaszolta, ő nem törődik

azzal, hogy valaki férfi-e vagy nő, sokkal inkább a másik belső tulajdonságai érdeklik.

– Akkor biszexuális vagy? – kérdeztem, és ő jót nevetett azon, hogy mindenáron be akarom skatulyázni.

– Inkább bi-lehetséges vagyok – mondta, és szórakozottan szájon csókolott.

Senki sem ismert olyan jól vagy értett meg annyira, mint Todd. Ő volt a bizalmasom, aki mindig mellettem állt, még olyankor is, amikor nem értett egyet velem.

– Pontosan megjósoltad, hogy ez fog történni – mondta Todd, amikor elpanaszoltam neki, hogy a családom semmi-be veszi Nicket. – Szóval, semmi meglepetés nem ért.

– Attól, hogy nem lepődtem meg, még bosszantó.

– Ne felejtse el, ez a hétvége nem rólad és Nickről szól, hanem a menyasszonyról és a vőlegényről.

– Az esküvők sohasem a menyasszonyról és a vőlegényről szólnak – közöltem. – Az esküvők a diszfunkcionális családok nyilvános előadásai.

– De úgy kell tenniük, mintha a menyasszonyról és a vőlegényről szólna. Szóval, fogadd el, ünnepelj, és ne beszélj az apáddal Nickről, csak a lagzi után.

– Todd, te találkoztál már Nickkel. Kedveled, ugye? – kérdeztem nyűgösen.

– Erre nem tudok felelni.

– Miért nem?

– Mert ha te nem látod, bármit mondok is, nem tudom megláttatni veled.

– Hogy érted ezt? Mit kellene meglátnom?

De Todd nem válaszolt, és én zavartan és bosszúsán tettem le a telefont.

Sajnos Todd tanácsa kiment a fejemből, amint táncolni kezdtem az apámmal.

Apa a pezsgőtől és a diadalmámortól kipirultan ropta. Nem csinált titkot abból, hogy akarta ezt az esküvőt, és újdonsült sógornóm terhessége csak még elégedettebbé tette. Minden az ő akarata szerint történik. Biztos voltam benne, hogy már látja magát, amint az unokák, a kényére-kedvére alakítható nemzedékek egész sora a fején táncol.

Apa hordómellű, rövid lábú és fekete szemű férfi volt, olyan sűrű hajjal, hogy a fejbőrét szinte meg sem lehetett találni alatta. Mindez és a szögletes áll, ha nem is jóképűvé, de feltűnővé tették. Anyai ágról komancs vér folyt az ereiben, apai oldalon pedig egy halom német és skót őssel dicsekedhetett, akik előtt nem állt nagy jövő az eredeti hazájukban. Ezért Texasba jöttek az olcsó és tél nélküli földért, amelynek felvirágoztatásához nem kell más, csak a két kezük munkája. Helyette szárazságot kaptak, járványokat, indián rajtaütéseket, skorpiókat és akkora gyapotzsizsiket, mint a hüvelykujjuk körme.

Azok a Travisek, akik életben maradtak, a földkerekség legmakacsabb népsége volt, azok a fajta emberek, akik akkor is gerincesek maradnak, ha belerokkannak. Ezzel magyarázható az apám makacssága... és az enyém is. Túlságosan egyformák vagyunk, mondogatta anyu, mindketten hajlandók vagyunk bármire, hogy az akaratunkat érvényesítsük, s mindketten készek arra, hogy átlépjük a másik által húzott határvonalat.

– Helló, apa.

– Szervusz, Tökmag. – Mélyen zengő komoly hangja volt, amelyben egy olyan férfi folytonos türelmetlensége

csengett, akinek sohasem kellett hízelegnie másoknak. – Csinos vagy ma este. Az anyádra emlékeztetsz.

– Köszönöm.

Apa ritkán dicsért. Értékeltem a bókot, még ha tudtam is, hogy az anyuhoz való hasonlatosságom ugyancsak halovány.

Világoszöld szaténruhát viseltem, amelynek vállpántjait két kristálycsat fogta össze. Lábamon vékony ezüstpántos, magas sarkú szandál volt. Liberty ragaszkodott hozzá, hogy megcsinálja a hajamat. Alig negyedórájába telt, hogy hosszú, fekete tincseimet összefonja és feltűzze. A frizura megtévesztően egyszerűnek tűnt, ám reményem sem volt rá, hogy egyszer nekem is így sikerüljön. Liberty nem sokkal volt idősebb nálam, de anyai gyengédséggel bánt velem, úgy, ahogy a saját anyám is csak ritkán.

– Tessék – mormolta Liberty, amikor elkészült, és a púderpamacs után nyúlt, hogy játékosan bepúderezze az orrom. – Tökéletes.

Igazán nehéz volt nem kedvelni őt.

Miközben apával táncoltunk, az egyik fényképész közelebb jött. Mi összehajoltunk és belemosolyogtunk a villanó fehér fénybe, aztán ismét elhúzódtunk egymástól.

– Nickkel holnap visszamegyünk Massachusettsbe – kezdtem.

Kereskedelmi járattal mentünk, és a saját kártyámra terheltem a két első osztályú jegyet. Mivel apa fizette a VISA kártyám kiadásait, és ő maga ellenőrizte a számlákat, tudtam, hogy tisztában van azzal, hogy én vettem meg Nick jegyét is. De nem szólt miatta. Egyelőre.

– Mielőtt elmegyünk – folytattam –, Nick szeretne beszélni veled.

- Érdeklődéssel várom.
- Szeretném, ha kedves lennél hozzám.
- Néha okkal vagyok *nem kedves*. Ez is módja annak, hogy megtudd, kit milyen anyagból faragtak.
- Nicket nem kell vizsgáztatnod. Elég, ha tiszteletben tartod a választásomat.
- Feleségül akar venni.
- Igen.
- És arra számít, hogy utána egész életében első osztályra szóló jegye lesz. Ennyit jelentesz neki, Haven.
- Megfordult már a fejedben, hogy valaki önmagamért szeret, nem pedig a pénzemért?
- Ő nem az a fajta.
- Ezt én döntöttem el, nem te.
- Már döntöttél – mondta az apám, s noha nem kérdés volt, rávágtam, hogy igen. – Akkor ne kérd az engedélyemet – folytatta. – Akkor választottál, és vállald a következményeket. A bátyádnak esze ágában sem volt kikérni a véleményemet Libertyvel kapcsolatban, ebben biztos lehetsz.
- Persze hogy nem. Mindent megtettél, hogy összehozd őket. Mindenki tudja, hogy örülten odavagy azért a lányért. – Magam is megdöbbsentem a hangomban bujkáló féltékenységtől, ezért gyorsan folytattam. – Nem lehetne ezt normálisan elintézni, apa? Hazahozom a barátomat bemutatni, te úgy teszel, mintha kedvelnéd, az élet megy tovább, és minden nagyobb ünnepen felhívjuk egymást. – Mosolyt kényszerítettem magamra. – Ne állj az utamba, apa. Csak hagyd, hogy boldog legyek.
- Nem leszel vele boldog. Lúzer a fiú.
- Honnan tudod? Egy óránál hosszabb időt sem töltöttél vele.

– Elég tapasztalt vagyok már ahhoz, hogy felismerjek egy lúzert.

Nem hiszem, hogy bármelyikünk is felemelte a hangját, mégis néhányan kíváncsian felénk pillantottak. Rájöttem, egy szóváltásnak nem kell hangosnak lennie ahhoz, hogy felfigyeljenek rá. Próbáltam megőrizni a higgadtságomat, miközben a lábam, ha nem is a zene ütemére, de mégiscsak tánclépéseket tett.

– Mindegy, kit hoznék haza, neked mindenki lúzer lenne – mondtam –, kivéve persze, ha a te választottad.

Úgy véltem, ez van annyira igaz, hogy feldühítem vele.

– Megkapod az esküvődet – mondta az apám –, de keress valaki mást, aki az oltárhoz kísér. És ne gyere hozzám, ha a válásra kell a pénz. Ha hozzámész, kitagadlak. Egy büdös vasat sem kaptok tőlem, megértetted? Ha ez a Nick van olyan tökös, hogy holnap megkeressen, neki is megmondom.

– Kösz, apa. – Elléptem tőle, alighogy véget ért a zene. – Ennyi elég is volt a táncból.

Ahogy lesétáltam a táncparkettről, Carrington, Liberty kishúga szaladt el mellettem kitárt karral.

– Most én következem! – kiáltotta, mintha Churchill Travisszel táncolni a világ legnagyobb dologja volna.

Amikor kilencéves voltam, én is így éreztem az apámmal kapcsolatban, gondoltam keserűen.

Átfurakodtam a tömegben, és nem láttam mást, csak szájakat... beszélő, nevető, evő, ivó és levegőpuszikat adó szájakat. A zsvivaj őrjítő volt.

A folyosón levő antik Ball faliórára néztem, amely valaha a Buffalo Bayou, Brazos és Colorado vasúttársaságé volt. Kilenc óra. Körülbelül fél óra múlva kell találkoznom Libertyvel az emeleti szobák egyikében, hogy segítsek neki átöltözni. Alig vártam már, hogy túllegyek ezen a bizonyos szertartáson, mivel ennél több fátyolos tekintetű boldogság túl sok lett volna egyetlen estére.

A pezsgőtől megszomjaztam. A konyhába mentem, amelyet teljesen elfoglaltak a rendezvényszervezők asztalai. Az egyik szekrényben sikerült találnom egy tiszta poharat. A mosogatónál teletöltöttem vízzel, és nagy, mohó kortyokkal kiittam.

– Elnézést! – hallottam egy pincér türelmetlen hangját, aki megpróbált átnyomakodni mellettem, a kezében egy gőzölgő tállal. Összehúztam magam, hogy elférjen, aztán átsétáltam az ovális alakú ebédlőbe.

Megkönnyebbülésemre Nick fejének és vállának ismerős körvonalait pillantottam meg az étkezővel közös borpincébe vezető ajtó sötét boltíve alatt. Belépett a kicsi, kovácsoltvas kapun, és résnyire nyitva hagyta. Úgy tűnt, a tölgyfa hordókkal teli pincerész felé tart. Úgy véltem, elege lett a tömegből, és korábban lejött ide, hogy velem találkozzon. Szerettem volna, ha átölel. Szükségem volt egy percnyi békére, nyugalomra a fenti kakofónia után.

Az ebédlőasztalt megkerülve követtem Nicket. A kapu halk kattanással csukódott be mögöttem. Lepakcsoltam a villanyt, és lementem a pincébe.

– Hé... – hallottam Nick meglepett morgását.

– Csak én vagyok. – Könnyedén megtaláltam a sötétben, és halk nevetéssel simítottam a tenyerem a vállára. – Mmm, finom az érintésed ebben a szmokingban.

Mondani akart valamit, de magamhoz vontam a fejét, és gyengéden harapdálni kezdtem az ajkát.

– Hiányoztál – suttogtam. – Nem táncoltál velem.

A lélegzete elakadt, és kezét a csípőmre csúsztatta, ahogy a magas sarkú cipőmben kicsit imbolyogva álltam. Az orromat betöltötte a bortól édes illatú levegő és még valami... a férfitest illata, üde, mint a szerecsendió vagy a gyömbér... napmelengette fűszerillat. Sürgetően közelebb húztam magamhoz a fejét, a szám a lágy és forró ajkára tapadt, pezsgőt és sajátos férfiaromát ízlelt.

Végigsimított a hátamon, és én beleborzongtam a gyönyörbe, ahol a meleg tenyere a csupasz bőrömmel találkozott. Éreztem a kezének erejét, és a gyengédségét is, ahogy az ujjai a tarkómra fonódtak, és hátrabiccentették a fejem. Az ajka épp csak a számhoz ért, inkább ígéret volt ez, mint igazi csók. Halk, sóvárgó hang röppent fel az ajkamról, és felfelé fordított arccal vártam, kértem a folytatást. Újabb nedves érintés, szédítő nyomás, amellyel szétnyitotta az ajkamat. Ezúttal mélyebbre hatolt, a nyelve megtalálta azokat a csiklandós pontokat, amelyek remegő nevetést csalogattak elő a torkomból.

Próbáltam ráfonódni, ívbe feszülő testemmel átölelni. A szája lassan, kutatón kóstolgatott, a csókjai eleinte kemények voltak, majd puhábbá váltak, mintha feloldódtak volna saját hevükben. Az élvezet sűrűbbé, tömörebbé vált, kemény hullámokban csapott át rajtam, teljessé érlelve az emésztő vágyat. Nem is voltam tudatában, hogy hátrafelé araszolok, de egyszer csak megéreztem, hogy a kóstolóasztal széle keményen a fenekemnek feszül.

Nick meglepő könnyedséggel emelt fel, és a hűvös asztallapra ültetett. Ismét megcsókolt, hosszabban, mélyebben,

miközben próbáltam elcsípni a nyelvét, hogy a lehető legmesszebbre csaljam. Szerettem volna végigfeküdni az asztalon, felkínálkozni ott, a tiszta márványlapon, és hagyni, hogy azt tegyen a sóvárgó testemmel, amit akar. Valami elszabadult bennem. Izgalom járt át, megrészesültem tőle, részben azért, mert Nick, aki mindig annyira ura volt önmagának, most úgy tűnt, erősen küszködik magával. Zihálva kapkodta a levegőt, és görcsösen szorongatott.

Csókot lehelt a nyakamra, finoman kóstolgatta az érzékeny bőrt, az ajkával simogatta a vadul lüktető eret. Zihálva beletúrtam a hajába, amely puha, súlyos selyemként simult a tenyerembe.

Nem is hasonlított Nick hajához.

Hideg rettenet hasított belém.

– Jóságos isten! – nyögtem, bár alig tudtam kipréselni magamból a szavakat. A sötétben megtapogattam az arcát, a kemény, ismeretlen vonásokat, a borotvált állon máris serkenő borostát. A szemem szúrt, de nem tudtam, hogy a fenyegető könnyeket a zavar, a harag, a félelem, a csalódás vagy mindezek valami furcsa keveréke csalta-e elő. – Nick?

Erős kéz szorította meg a csuklómat, és a férfi finoman végigcsókolta az ujjaimat. Egy csók perzselő nyomot hagyott a tenyeremen, majd rekedtes, mély hangot hallottam. Megesküdtem volna, hogy maga az ördög szólalt meg.

– Ki az a Nick?